

Ο Ζώρς έσηκωσε απότομα τὰ μάτια του από τὸ βιβλίον που κρατούσε. Κάτω από τὸ τραπέζι του ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος, ὡσαν κάποιον ποιντικὴν νὰ ἔρροκάνιζε χαρτιά. Ὁ Ζώρς ἔσκυψε κι' εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—'Αγάπη μου!

—'Απορροφημένο ἀπὸ τὴν ἀσχολία του, μέσα σ' ἕναν κύκλο φωτὸς πού ἔβριχνεν ἡ λάμπα, ἕνα κοριτσάκι χλωμὸ ἔκοθε, ἐκεῖ κοντὰ του, μὲ τὸ ψαλλίδι τοῦ πατέρα του, διάφορες μορφές ἀνθρώπων καὶ ζῶων ἀπὸ χαρτί. Τὰ μακριὰ ξανθὰ μαλλιά του ἐπιαισιώσαν ἕνα λεπτὸ προσωπικὸν ὄνειροπόλο.

—'Αγαπημένι μου μικρούλα! ἐπανάλεθε ὁ Ζώρς.

Τὸ κοριτσάκι ἀφῆσε τὴ δουλειὰ στὴν ὁποῖαν καταγινόταν κι' ἔσηκωσε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ γαλανὰ ἑξαστακτὰ ματάκια του. "Ἐνα μελαγχολικὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χειλάκια του καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐφοτίσθη ἀπὸ μιά ἔκφρασι τρυφερότητος. "Ἐκοθε μὲ τὸ ψαλλίδι, αὐτὴ τὴ στιγμῇ, τὴ μορφὴ ἑνὸς πουλιού μὲ μεγάλη μύτη καὶ μακριὰ οὐρά.

—Θεέ μου! ψιθύρισεν ὁ Ζώρς μελαγχολικά, πόσο μοιάζει τῆς μητέρας τοῦ!..

Καὶ συγχρόνως ἔνοιωσε κατ' ἑαὶν τανάλα να σφίγγη τὴν καρδιά του. Τὸ φριχτὸ αὐτὸ σπῆσιμο κι' ὁ πόνος πούνοιωσε συγχρόνως, συμπτώματα στηθάγχης, ὅπως ἔλεγεν ὁ γιάτρος, τοῦ ἔγειμαν τὴν ψυχὴ ἀγωνία.

—'Ἄς μὴ τὰ σκέπτομαι αὐτά! ψιθύρισε. "Ἄς μὴ τὰ σκέπτομαι αὐτά!..

Τούκανε κακὸ νὰ βλέπη τὸ κοριτσάκι του μόνον, κι' ἄπλωσε τὸ χεῖρ του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι. Μὰ ἡ ἰδέα πὼς ἡ μικρὴ Κλωντίν θάβασε τίς φωνές, ὅν ἐπίγανεν ἡ ὑπερήτρια να τὴν πάρῃ ἔξω, τὸν ἔσταμάτησε.

—Φτωχὴ μικρούλα! εἶπε μέσα του ὁ Ζώρς. Μήπως φταίει αὐτὴ;

Καὶ πάλιν ἄρχισε νὰ τὸν ρασαίνῃ ἡ ἔμμονη ἰδέα—μαρτύριο σωματικὸ καὶ ἠθικὸ μαζί.

—Πόσο μοιάζει τῆς μητέρας τῆς!

Ἡ μητέρα τῆς, ἦταν μιά Κλωντίν μεγαλύτερη, σχεδὸν παιδί κι' ἐκείνη, λεπτή καὶ μικρούλα ὡς παιδάκι, μὲ λευκὸ ὄρασι σῶμα καὶ ξανθὸ κουκλιστικὸ πρόσωπο, μὲ μάτια γαλανὰ, μεγάλα καὶ φωτερὰ, ἕνα πλάσμα χιμαρικὸ ὡς ὀπτασιὸν ὄνειρου, μὰ κι' ἑλαφρόμαλο καὶ τρελλό! Συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν λαίλαπα τοῦ πάθους τῆς, ἀκούουμένη ἡ Κλωντίν ἕναν ἔραστη τῆς, ἀφήνοντας τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ πού τῆς ἔμοιαζε τόσο, τὴ χλωμούλα Κλωντίν, πού ἔκοθε τώρα στὸ χαρτί, μὲ τὸ ψαλλίδι, διάφορες μορφές πουλιῶν καὶ ζῶων.

Πάνε κιόλας ἕξ ἡμῆρες ἀπὸ τότε! Τὴ νύκταν ὁ Ζώρς; Νὰ καταβίξῃ τὸς δύο ἔραστὰς; Τὴ θὰ ὠφελοῦσε; Νὰ τοὺς καταγγεῖλῃ; Νὰ κυλήσῃ στὴ λασπη ἕνα ὄνομα, τόσο ἀγαπημένο, καὶ τῶρ' ἀκόμα, μ' ὄλα ὅσα ἔγιναν; Καὶ τὴ θὰ ὠφελοῦσε ἂν ἔβαινε διαζύγιο; Νὰ ποῦ σκωτώσῃ τὴν ἀτιμὴ γυναίκα καὶ τὸν ἀπίστο φίλο πού τὴν ἐκλεψε; Μὰ γιὰτὶ νὰ κάμῃ κακὸ στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, ἐφοῦ ἐκείνη ἦταν εὐτυχῆς μαζί του; "Ἄφου προτιμοῦσε τὸ φίλο τῆς, τὸ αἶμα του, κι' ἂν χυνόταν, δὲν θὰ τὴν ἔνωεν καὶ πάλι μὲ τὸν ἄντρα τῆς πού ἄφησε! "Ὀχι, ὄχι...

Ἀπὸ ντροπῆ, ἀπὸ ἀγάπη ὑπερβολικὴ, ἀπὸ οἶκτο, ἀπὸ μαρτυρικὴ λεπτότητα, τὰ ἔβουσαν ὄλα ὁ Ζώρς, καὶ τὸ θυμὸ του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ τὴν δίψα τῆς ἐκδικήσεως. "Ἄς ἐζοῦσεν εὐτυχισμένη ἡ ἀπίστη ἀγαπημένη, ἡ ἔνοχη καὶ ἀχαριτὴ σύζυγος, ἡ χαιδεμένη—κι' ἀλλοίμονο—ἀνεύθυνη τέρα τῆς Κλωντίν!

Κι' αὐτὸς ἄς πέθαινε.

"Ἄ! Θὰ πέθαινε ἀσφαλῶς μιά μέρα ἀπὸ πόνον, ἀπὸ ἀδασχάτο πόνον.

Μηχανικὰ, πασατευτὰ, ὡς ἀρρωστὸς πού γυρεύει τὸ βάλασμα τῶν πόνων του, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μπουκαλάκι μὲ αἰθέρα καὶ τεντωμένον ἀπὸ ντιθάνι, ἀνάσανε μὲ λαχάρα τὴ δυνατὴ μουρουδιά του.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ζῶη του.

Τὸ οὐσιώδες ἦταν νὰ μὴ νιώθῃ τίποτε πείνα, νὰ μὴ θυμᾶται, νὰ μὴ συλλογίζεται, νὰ μὴ χῆ. Τὶ ἄλλο χειρότερο ἐκδιότανε νὰ πῶθῃ ἀπ' ὅτι ἐπέδιωσε; Κι' αὐτὴ τὴ λημονιά καὶ τὴν ἐξουθενῶσι μερικὲς ἡμέρες τὴν εὐρίσκει στὸν αἰθέρα.

"Ἐχωσε βαθεῖα μέσα στὰ ρουθούνια του τὸ στόμιόν του μπουκαλιού καὶ μόλις ἀνάσανε τίς πρώτες ἑξατμισεῖς τοῦ ὕγρου, ἔνοιωσε κατ' ἑαὶν λήθαργο, σὰν παράλου, ἕνα ἀπροδιόριστο βάρος στὸ κεφάλι. Τὰ βλεφάρὰ του ἔκλειναν, τὰ μέλη του ἐγάρωναν κι' ἄρχισε νὰ λιχνίζεται πάνω στὰ κύματα τοῦ ὕπνου, ἔτοιμος νὰ βυθιστῇ στ' ἀπύθμενα βάθη τῆς ἀνυπαρξίας.

Μὰ κάποιος πόνος συνέσπασε τὸ πρόσωπό του, σὰν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, καὶ στὰ βαθυλόκωμενα μάτια του ἀστραφέ κατ' ἑαὶν ἠλεκτρικὸς σπῆθρ.

—Κλωντίν! ἐφώνασε στὴν κορούλα του.

Ὁ πόνος τοῦφερε τὴ συναισθησὴ τῶν καθηκόντων του ὡς πᾶτερα κι' ἐπρόσθεσε:

—Θὰ κρώσῃς. Κάτσε

στὴν πολυθρόνα κοντὰ στὴ φωτιά, χρυσὸ μου!

Τὸ κοριτσάκι ὑπάκουσε κι' ἐξάρωσε στὴν ἄκρη τῆς πολυθρόνης, μπρὸς στὰ εὔλα τοῦ τζακιού πού τριζοθλοῦσαν, καθὼς τὰ ἐγλυφεν ἡ φωτιά.

Ὁ Ζώρς τὴν ἐκύταξε, καθὼς καθάτανε συλλογισμένη καὶ μελαγχολικὴ. "Ἐνα μικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλι του. "Ὅπως ἀκουμποῦσε τὸ χεῖρ τοῦ καναπέ ἡ Κλωντίν, βεστῶντας στὸ χεράκι τῆς σκυμμένο στὸ ξανθὸ τῆς κεφάλι, ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τῆς μητέρας τῆς. Ἐκεῖ ἦταν ἡ ἰδία. Πόσες φορές δὲν ἔκῆσθε στὴν ἰδία θέσι, στὴν ἰδία στάσι ἡ μητέρα τῆς Κλωντίν, ἀκίνητη, ὄνειροπόλα, συλλογιζόμενη τὴ; τὸν ἔρωτα, τὸ φίλο τῆς ποιὸς ξέρει!..

Ὁ Ζώρς ἀνέπνευσε πάλι μ' ἕξ τὴ δύναμι τῶν πνευμόνων του τὸν αἰθέρα...

Τὸ κεφάλι του ἐθάρανε πῶς πολὺ τώρα. Μιά βουθὴ τῶν αὐτιῶν του τοῦδινε τὴν ἀσθησὴ πὼς ἦταν περικυκλωμένος ἀπὸ πλήθος ἀμέτρητο. Τού φάνηκε πὼς ἦταν μέσα σὲ τολκοσμία, στὸ δρόμο, μαζί μὲ τὴν ἀπίστη. Μὰ τί περίεργο! Τοῦ φαινόταν πὼς ἐθάδιζαν ἀνάμεσα σὲ στικους.

"Ἐμάντευε τὸ θέρυθο τοῦ πλῆθους, μὰ δὲν τὸν ἄκουε... Ξεανόειξε τὰ μάτια του κι' εἶδε πὼς ἦταν μόνος μέσα στὸ γραφεῖο του, μὲ τὸ κοριτσάκι του. Καὶ πάλιν τὸν ἄρπαξε στὰ νύχια του ὁ ἐφιλόητος... Ἐθέλησε νὰ ξεφύγῃ τὸν πόνον του, τὴ θύμησι τῆς ἀπίστη, τὴ μοναξιά του κι' ἀνάσανε ξανά ἀπὸ τὸ μπουκαλάκι τοῦ αἰθέρα.

Τώρα ἔτρεχε μέσα σ' ἕνα σιδεράκι, ὅπου χιλιάδες σφυριά χτυποῦσαν τὰ σιδερά, τόσο δυνατὰ, ὡς νὰ χτυποῦσαν σὸ κεφάλι του μέσα...

Καὶ πάλιν ξεανόειξε τὰ μάτια του κι' ὕστερα πάλι τὸν συνεπῆρε ὁ βραχνάς. Τώρα μὲ τὴν κάθε εἰσποθὴ τοῦ αἰθέρος, ἀνέβησαν ψηλὰ πρὸς τὸ ταθάνι ἑλαφρὸς ὡς πούπουλο, μὰ μὲ τὴν κάθε ἐκπνοὴ ἔπεφτε βαρὺς ὡς μολύβι. Καὶ κάθε φορά σηκώνονταν ψηλότερα κι' ἔπεφτε χαμηλότερα. "Ἀνέβαινε σὰ μὲ ἀεροπλάνο, διέσχισε τὸ γαλανὸ πλάτυ τοῦ οὐρανοῦ, ἀνάμεσα σ' ἀστέρια, καὶ τὸ φεγγάρι τὸν ἔβουε μὲ τίς γλυκῆς καὶ ἀπαλῆς ὡς γὰ ἀχτίδες του. Μὰ ἀνείποτη χαρὰ ἐφοῦσκωνε τὸ στήθος του κι' ἔνοιουε ν' ἀνεβαῖν πῶς ψηλὰ, ἀκόμα πῶς ψηλὰ... Καὶ τέλος ἦρθε ὁ ἄλιγος. "Ἐπεφτε στὴν ἀρχὴ οἰγιά, μὰ ἡ πτώσις του γινόταν ὄλο καὶ πῶ γοργή, ὡς ἔχασε πειὰ τίς ἀσθησεις του, καὶ δὲν τίς ξαναθῆκε, παρά ὅταν ἔπεσε στὴ γῆ τοσκαρισμένος... Καὶ πάλιν ὄμως μὲ τὴν εἰσποθὴ τοῦ αἰθέρος, ἀνέβαινε καὶ πάλιν ἔπεφτε, ὡς πού ὁ χῶρος καὶ ὁ χρόνος ἐ-

πήραν διαστάσεις άπροσμέτρητες κι' η ψυχή του δέν έμοιαζε πειά για δική του. Του φαινόταν πώς έξοδσε σ' άλλους κόσμους, κάθε τόσο έπήγαινε να χσάη τόν έαυτό του, μά πάλι κάτι σαν κλωστή τόν έτραβούσε στην πραγματικότητα και τόν άνάγκασε, μ' όλη του τήν άντίσταση, να ξανανοιήη τά μάτια, όμοιος με μεθυσμένο, πού προσπαθεί να καταλάβει πού βρίσκεται.

Αύτ ή διακοπή τής ψευδαισθήσεως, αυτό τό σβόσιμο τής φαντασμαγορίας, αύτ ή συναισθήσις τής πραγματικότητος και τού έαυτού του, ήταν για τό Ζώρς τό πιό φρικτό ζήτημα. Εύτυχώς μιά έλασφη μέθη πού τού έβιμε άκόμη, έλικινιζε πάλι τις σκέψεις του και τόν κρατούσεν άποβλακωμένο, μισοκοιμισμένο...

Αύτ ή φορά όμως ένοιωσε άξασφα μια μεγάλη εκπλήξη, εί δυνατόν χαρά, διατί μ' όλο πού είχεν άνοιξει τά μάτια του, ή έκστασις πού διαρκουσεν άκόμα, κι' όλα, τό γρασείο με τή λάμπα, με τό τραπέζι, τό άναμένο τζάκι, με τή μικρή κλωνίτιν ζρωμένη στην πολυθρόνα, φαινότουσαν σαν όπτασις όνειρου. Βαστούσε τό μεθούσι τού άκόμα...

"Ενοιωθε κάτι να κουνάη όλα τά πράγματα από τά δεξιά προς τ' άριστερά. "Υατερα τά είδεν όλα να ψηλώνουν, σαν νάσαν από λάστιχο και τά τραβούσε κάποιος από πάνω. Και ή μικρή κλωνίτιν φαινόταν ψηλή σαν γυναίκα... "Όχι! Δέν ήταν πειά ή κλωνίτιν, τό όνειροπώλο κοριτσάκι πού έκθεθε στο χαρτί άλλόκοτες μορφές πουλιών και ζώων... "Ήταν μιά γυναίκα, κάποια πού άκούλουσεν έναν έραστή, ήταν ή άπιστη σύζυγος, ή άστοργή μητέρα! Ξαναγύρισε λοιπόν και χαμογελούσε τώρα για τήν εύτυχία πού ξαναέφερε και ξανασβήρηκε σ' αυτό τό σπίτι; Μά τάχα είχε φύγει ποτέ; "Όχι! Δέν είχε φύγει καθόλου! "Όνειρο ήταν! "Ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης! "Η γυναίκαούδα του, με τά γαλανά φωτερα μάτια, δέν τόν είχεν έγκαταλείψει ποτέ... Και άπόδειξις είναι πού..."

"Χρυσή μου! ψιθύρισε...
"Η μικρή κλωνίτιν έγύρισε προς αύτόν τά μάτια.

"Μ' άγαπάς πάντα, χρυσή μου; ξαναρώτησεν ό Ζώρς.

"Η μικρή κλωνίτιν έγνεψε ναί με τό κεφάλι.
"Έλα να με φίλησής, χρυσή μου!.."

Μά ή πόρτα άνοιξε άπότομα κι' έμπήκεν ή ύπνέτρια, για να άναγγειλή πώς τό τραπέζι ήταν έτοιμο.

Και ή μικρή κλωνίτιν, βλέποντάς τον σαν βυθισμένο σέ όνειρο, τόν έτραβήξεν από τό χέρι.

"Μπαμπά! μπαμπά!...
"Ο Ζώρς τινάχτηκε πάνω, τόσο άπότομα, ώστε τό υποκαλάκι με τόν αίθερα, πέφτοντας κάτω, έσπασε...

Τότε όλα έμίκρηναν στά μάτια του. "Η γυναίκα με τά γαλανά φωτερα μάτια, ξαναγινεν έναν χλωμό κοριτσάκι πού τόν κειτούσε σαστισμένο και τούλεγε:

"Έλα, λοιπόν, μπαμπά! Μά έλα, λοιπόν!.."

Χλωμός ό Ζώρς, άποχαυμωμένος, έκύταξε τό κοριτσάκι του, κι' ύστερα τήν ύπνέτρια, έτριψε με τό χέρι του τό μετωπό του κι' είπε, προσπαθώντας να σταθ ή στα πόδια του, πού έτρεπαν:

"Ναί, πάμε να φαίμε, μικρούλα μου! "Όνειρο ήταν... "Ένα όνειρο... "Ένα όνειρο... Δέν θά ξανάρθ η ποτέ..."

ΠΛΑ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

"Η γιαγιά τού Αυτοκράτορος τού νεοσυστάτου Κράτους τής Μαντζουρίας, ήταν κόρη ενός φτωχού έργατή τής Καντάως. Μικρή δέν έτραγε τίποτ' άλλο από μισή φούχτα νερόραστο ρύζι. "Όταν έγινε δεκατριών χρόνων, βλέποντας τή καύρη δυστυχία τού σπιτιού της, παρακάλεσε τόν πατέρα της να τήν πουλήση για σκλάβα. Στό σκλαβοπάζαρο τή είδε ένας γέρος στρατηγός, ό οποίος συγκινήθηκε άπ' τήν όμορφία της και τούς καλούς της τρόπους και τήν υιοθέτησε.

"Η τύχη όμως τής μικρής, πού μόνη τής ζήτησε να τήν πουλήσουν για σκλάβα, δέν σταμάτησε στό σημείο αυτό. "Ο στρατηγός πατέρας της πήγε στο Πεκίνο για να έπισκεφθ ή τόν Αυτοκράτορα τής Κίνας για τήν πηρη μαζί του. Μόλις τήν άντίκρυσε ό Αυτοκράτωρ, αισθάνθηκε ένα κεραινοσόλο κι' άκατανίκτη αίσθημα γι' αύτ ήν και τήν ζήτησε να τήν πάρ η γυναίκα του.

"Έτσι ένα φτωχόκοριτο, χωρίς στην τύχη της, έγινε Αυτοκράτειρα τού πολυπληθέστερου Κράτους τού κόσμου.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο Άλέξανδρος Ραγκαβής και ό πρέστυχος "Άγγλος. Πώς τόν έβαλε στη δέσι του. "Η γλωσσολογία τού Ραγκαβή. "Ο τυφλός και ή κυρία με τά ώρνια δοντια. "Η μεγάλουχία και ή εύσπλαχνία τού Άλ η. "Ο Κικέρων κ' ή κυρία πού έκρυβε τά χρένια της. κτλ. κτλ.

Κάποτε, ό Άλέξανδρος Ραγκαβής έτυχε να συνταξειδεύ η μ' έναν "Άγγλο.

Σέ κάποια στιγμή, στά καλά καθούμενα, ό "Έγγλέζος, άπευθυνόμενος στον γλωσσολογική συμπατριώτη μας, τόν ρώτησε "Άγγλικά:

—Ξέρετε "Άγγλικά;

—"Όχι! τού άπάντησε ό Ραγκαβής.

—Τότε είσαστε ένα γουρουνί και μισό! τού ξαναείπε στην γλώσσα του πάλι ό "Έγγλέζος.

"Ο Ραγκαβής, πού ήξερε θαυμάσια "Άγγλικά, έκανε πώς δέν κατάλαβε και ζήρωσε στη θέσι του, χωρίς να δώσει καμμία άπάντησι. Σέ λίγο όμως γύρισε και ρώτησε τόν "Έγγλέζο, μιλάοντας του "Ελληνικά:

—Ξέρετε "Ελληνικά;

—Νόου! τού άπάντησε έκείνος.

—Ξέρετε Γαπωνέζικα; τόν ξαναρώτησε ό Ραγκαβής, μιλάοντας του Γαπωνέζικα.

—Νόου! ξαναπάντησε ό "Έγγλέζος.

—Ξέρετε Γερμανικά; τόν ρώτησε πάλι ό Ραγκαβής Γερμανικά.

—Νόου! άπάντησε πάλι ό "Έγγλέζος.

—Ξέρετε ήμίτση Γαλλικά; ρώτησε Γαλλικά για τέταρτη φορά ό Ραγκαβής τόν "Άγγλο.

—Νόου!

—"Ε, μά τότε, τού φώναξε ό Ραγκαβής, σέ άφωνη "Άγγλική γλώσσα, είσαστε μιά, δυό, τρείς, τέσσερες φορές γουρουνί!..

Κάκκαλο ό "Έγγλέζος!

"Ο περίφημος μαθηματικός Σώνδερσον, καθηγητής τού Πανεπιστημίου τού Καίμπριτζ, ήταν τυφλός. Κάποτε, σέ μιά συναναστροφή, είπε για μιά κυρία, για τήν όποια ποτέ δέν είχα άκούσει να γίνεται λόγος, ότι είχε ώραιότατα λευκά δοντια.

—Και πώς τό ξέρετε; τόν ρώτησαν σέ προσοκεκλημένο.

—"Απόλυότατα! τούς άπάντησε ό Σώνδερσον. "Η κυρία αύτ ή ασφαλώς δέν είναι πρελής. Αυτό μου τό βεβαίωσανε τά λόγια της. Τήν άκούσα όμως να γελάη διαρκώς και πολλές φορές χωρίς κανένα λόγο. Σκέφθηκα λοιπόν ότι πούθενα άλλο δέν μπορούν τ' άποδοθούν τ' άδιάκοπα γέλια της, παρά μόνο στην προθεσί της να δείχν η τά δοντια της, τά όποια ασφαλώς είναι ώραιότατα και λευκότατα.

Κάποτε ό εξάδελφος, γαμπρός και διάδοχος τού Μάμαεθ, Άλ ης, έτοιμαζότανε για ένα μακρύνο ταξείδι. Τη στιγμή όμως πού έπιθεωρούσε τό καραβάσι του, τόν πλησίασε ένας ζητιάνος από έξην χώρα και τού ζήτησε λίγο ψωμί.

"Ο Άλ ης διέταξε άμέσως τόν οικόνομο τού να δώσει τιν ζητιάνο ένα όλόκληρο ψωμί. "Ο οικόνομος όμως ήταν σαιγκούνιος και για να μη δώσει ψωμί στον ζητιάνο, είπε στον κύριό του ότι τά ψωμιά ήταν βαλμένα μέσα σέ κοφίνια, κι' ότι θά χρονοτριβούσαν ώς ότου να βγαλύν εν για τόν ζητιάνο.

—Πολύ καλά, είπε τότε ό "Άλ ης στον οικόνομο του. Δός του λοιπόν ένα κοφίνι.

—Μά τά κοφίνια, άφέντη, τάχουμε δέσει άπάνω στις καμύλες.

—Δός του τότε μιά καμύλα, μαζί με τά κοφίνια πού είναι φορτωμένα σ' αύτ ή!..

—Μά ή καμύλα είναι δεμένη με τήν άλλ η...

—Δός του τότε δλες τες καμύλες και ακολουθα τον και σ' ή. "Εγώ δέν έχω πειά άναγκ η άπ' τες ύπηρεσιες σου! φώναξε τέλος ό "Άλ ης, και πήκε μέσα στό άροχυντικό του.

Μιά Ρωμαία άριστοκράτισσα, μιλάοντας για τά χρόνια της σέ μιά συναναστροφή στην όποια κπεριέρισκετο κι' ό Κικέρων, είπε ότι μόλις είχε κλείσει τά σαράντα.

—Δέν μπορώ να μ ην τό πιστέψω αυτό, είπε τότε ό Κικέρων. γιατί άκούω να τό λέτε και να τό ξαναλέτε έδώ και δέκα χρόνια!

